

jeg fuldt ud slutte mig til, saaledes ser jeg ogsaa paa Ørsted. Men jeg mener, at det er groft Misbrug, det ærede Medlem Hr. Zahle her gør af Navnet Ørsted, thi Ørsted, som han optræder her, optræder ikke som den, der *fortolker* en Grundlov, han optræder som den, der er med til *at give* en Grundlov, og som kæmper for sin Anskuelse. Og den Anskuelse, Ørsted kæmpede for, var, at hver Statsmyndighed skal have Lov til at afgøre sin egen Kompetence, Lovgivningsmagten skal afgøre sin Kompetence, Øvrigheden skal afgøre sin, og Domstolene skal ikke kunne tilsidesætte en Øvrighedsbeslutning og heller ikke en Lovgivningsbeslutning. Denne Anskuelse kæmpede Ørsted for, Kongevældets Mand, som der med Rette siges, han var. Han kæmpede for, at naar Kongen udsteder en Anordning, skal Domstolene ikke kunne tilsidesætte den, naar Kongen er med til at give en Lov, skal Domstolene ikke kunne tilsidesætte den. Det var altsaa Ørsted som Politiker, som den gode Lovgiver, han var, der kæmpede for dette. Men hvad skete med denne Ørstedes Anskuelse? Den blev besejret. (*Zahle: Nej!*), Undskyld, jeg har Ordet for Øjeblikket og skal dokumentere dette. Ørstedes Anskuelse blev besejret (*Zahle: Nej!*) paa følgende Punkter, som jeg skal omtale. Hall og Krieger var imod denne Anskuelse, de hævdede det modsatte Synspunkt: at skal man leve i en Retsstat, da maa det ikke være saaledes, at hver Statsmyndighed afgør sin egen Kompetence, hverken Øvrigheden eller Lovgivningsmagten kan afgøre sin egen Kompetence. Og Hall og Krieger sejrede ved Afstemningen over Ørsted med Hensyn til Øvrighedsmyndighedens Grænser, Ørsted maatte dør bøje sig, og vi fik Grundlovens § 72, som sagde, at Domstolene kan skønne over Øvrighedsmyndighedens Grænser. Ørsted fik altsaa ikke sit Synspunkt ført igennem, hvorefter enhver Statsmyndighed selv afgør sin Kompetence; han kæmpede for det og han kæmpede med gode Argumenter, for han mente, at det var en Konsekvens af Kongemagtens Stilling her i Landet. Men Ørsted maatte altsaa bøje sig paa dette Punkt. Saa er der det andet Punkt, Lovgivningsmagten. Dør citerede det ærede Medlem Hr. Zahle fuldstændig rigtigt og loyalt de forskellige Ændringsforslag, der var fremme, men det ærede Medlem saa, at Resultatet af det hele blev, at hverken Ændringsforslaget eller det ændrede Ændringsforslag kom ind i Grundloven, man lod det hele gaa ud. (*Zahle: Men Ændringsforslaget blev vedtaget!*) Æn-

dringsforslaget blev vedtaget, men saaledes, at Ørsted igen fik det til at gaa ud, idet man enedes om følgende Kompromis: Vi vil ikke sige noget om det Spørgsmaal, om Domstolene kan afgøre Lovgivningsmagtens Grænser, lad os overlade det til Domstolene. Derfor vil det ærede Medlem Hr. Zahle se, at ikke en Gang den Anskuelse, at Domstolene skulde kunne skønne over de tidligere Love, sejrede. Det var det, man vilde have ind gennem Ændringsforslaget, og som i første Omgang blev vedtaget, men det vilde Ørsted ikke gaa ind paa, fordi det var hans Anskuelse, at Domstolene lige saa lidt skulde kunne skønne over de tidligere Love som over de fremtidige. Derfor gik dette Punkt ud igen, og der kom ikke til at staa noget i Grundloven, hverken om, at det var gyldigt eller det ikke var gyldigt, idet man vilde overlade til Domstolene at afgøre det Spørgsmaal. Man kan altsaa ikke paaberaabe sig Ørsted. Ørsted optraadte ikke her som lovforklender, han optraadte som den, der kæmpede for at faa Grundloven til at være i Overensstemmelse med hans Anskuelse, som var den, at hver Statsmyndighed maa afgøre sin egen Kompetence, Øvrigheden sin, Lovgivningsmagten sin. Ørsted maatte bøje sig med Hensyn til Øvrigheden, derom fik vi en positiv Bestemmelse; med Hensyn til Lovgivningsmagten enedes man til Slut om at lade det hele Spørgsmaal gaa ud og overlade det til Domstolene, for man kunde ikke enes om nogen af Formuleringerne. Derfor er det mildeste, man kan sige om Forhandlingerne paa den grundlovgivende Rigsdag, at de var neutrale, for Forslaget gik ud, da man ikke kunde enes i Spørgsmaalet om Lovgivningsmagten. I Spørgsmaalet om Øvrigheden sejrede Ørsted ikke, dør maatte han give efter.

Ser vi saa bort fra Forhandlingerne og paa selve Synspunkterne, er det givet, at hele ens Opfattelse heraf i Virkeligheden bundet langt dybere. Det viser sig ogsaa i alle Lande, hvor Spørgsmaalet har været fremme, at det hænger sammen med et helt andet Spørgsmaal. Det hænger selvfølgelig med Rette noget sammen med, hvilket Syn man har paa Domstole og Administration, og det ærede Medlem Hr. Zahle var derfor ogsaa inde paa at kritisere Domstolene og rose Domstolene, altsaa udtale sin Mening om dem. Ser man paa Domstolene som dem, man ifølge deres Sættelse ikke kan have Tillid til, saa er det rimeligt, at man er mere tilbøjelig til at lægge Afgørelsen over til Lovgivningsmagten, navnlig hvis man samtidig ser paa Lovgivningsmagten